

CAPITOLUL 1

Pe Jan Schneider l-am întâlnit prima dată într-un spital orbital al Protectoratului, la trei sute de kilometri deasupra norilor mișoși ai planetei Sanction IV, când îmi venea să urlu de durere. Teoretic, Protectoratul nu avea ce să caute în sistemul Sanction – ce mai rămăsese din guvernul planetar striga din buncăre că asta era o problemă internă și, pe moment, pentru a nu afecta interesele corporatiste din zonă, se convenise tacit ca orice încălcare a interdicției să fie trecută cu vederea.

În consecință, navele Protectoratului, care-și pierdeau vremea prin sistem de când Joshua Kemp își înălțase stindardul revoluționar în Indigo City, își modificaseră codurile de recunoaștere, fiind cumpărate în leasing, pe termen lung, de diverse corporații și apoi împrumutate din nou guvernului strâmtorat ca parte din fondul local de dezvoltare – imposibil. Cele care nu fuseseră distruse de bombele magnetice luate de Kemp la mâna a doua, neașteptat de eficiente, urmau să fie revândute Protectoratului, fără ca perioada de leasing să expire, pierderile nete urmând să fie acoperite de impozite. Mâini curate peste tot. Între timp, persoanele cu funcții importante, rănite în cursul luptelor cu trupele kempiste, erau scoase din zona de conflict, criteriul principal după care îmi alesesem tabăra. Părea a fi un război în care orice era posibil.

Naveta ne lăsă direct în hangarul spitalului, folosind un dispozitiv asemănător cu o bandă de cartușe ca să descarce zecile de țargi-capsulă cu o grabă deloc ceremonioasă. Am

auzit cum se stinge încet vaietul ascuțit al motoarelor navei în timp ce târgile coborau zăngănind peste aripă pe platformă și, când capsula fu spartă, am simțit cum aerul proaspăt și rece îmi arde plămâni. Imediat un strat de cristale de gheață îmi acoperi totul, inclusiv fața.

— Hei, tu! se auzi o voce de femeie, asprită de stres. Te doare ceva?

Am clipit de câteva ori ca să scap de gheața din ochi și mi-am privit uniforma năclăită de sânge.

— Ia ghici, am mormăit eu.

— Asistent! O doză de endorfină și un antiviral GP!

Femeia se aplecă iar asupra mea și-mi atinse capul cu degetele, în timp ce hiposprayul rece mă împunse în gât. Durerea mă lăsă brusc.

— Vii de pe frontul de la Evenfall?

— Nu, am îngăimat eu. Din Northern Rim, după asaltul de-acolo. De ce? Ce s-a întâmplat la Evenfall?

— Un cretin din comandament tocmai a cerut o lovitură nucleară tactică, răspunse doctorița cu o furie abia reținută, pipăindu-mă peste tot ca să vadă cât de rău stăteam. Mda, fără traume cauzate de radiații. Substanțe chimice?

Am înclinat ușor capul spre rever.

— Exponometrul... trebuie să... fi... înregistrat... ceva...

— A dispărut, constată doctorița, răstit. Cu cea mai mare parte din umăr.

— Aoleu! M-am aranjat! Nu se poate o scanare celulară?

— Aici nu. Scanerele la nivel celular sunt fixate în pereții saloanelor. Poate când se face loc și pentru voi, o să folosim unul. Unde-i codul de bare? mă întrebă ea, terminând de pipăit.

— În tâmpla din stânga.

Cineva îmi șterse sângele de pe porțiunea indicată și, în clipa următoare, am simțit, vag, cum laserul îmi trece

peste față. Apoi mașinăria scoase un ciripit, semn că-și făcuse treaba, și mă lăsă în pace. Examenul medical se încheiase.

O vreme am zăcut acolo, mulțumit că doza de endorfină mă scăpa de durere și totodată mă amorțea, cu râvna unui majordom care îți ia, îndatoritor, pălăria și pardesiul. O mică parte din mine se întreba dacă mai putea fi salvat corpul în care mă aflam sau dacă urma să fiu reîntrupat. Știam că trupele Wedge conduse de Carrera aveau și acum în dotare câteva mici bănci de clone pentru așa-zisul personal indispensabil și, ca unul dintre cei cinci foști agenți speciali care luptau pentru Carrera, sigur făceam parte din elită. Din nefericire, a fi indispensabil este o sabie cu două tăișuri. Pe de o parte, primești tratament medical pe măsură, inclusiv înlocuirea totală a corpului. Pe de alta, singurul scop al tratamentului respectiv este să te arunce din nou în luptă, cât mai curând posibil. Unui soldat prost, la nivel de plancton, al cărui corp nu mai poate fi recuperat, i se extrage memoria corticală din locșorul comod aflat în capătul de sus al coloanei spinale și se introduce într-un tub, unde va rămâne probabil până la sfârșitul războiului. Departe de a fi o ieșire triumfală și în ciuda reputației de care se bucurau trupele Wedge, de a le purta de grijă propriilor luptători, reîntruparea nu era sută la sută garantată, dar, uneori, în haosul de nedescris al ultimelor luni, acel pas spre uitare, într-un depozit ferit de ochii lumii, părea mult mai de dorit.

— Domnule colonel! Hei, domnule colonel!

Nu eram sigur dacă pregătirea mea de agent special mă ținea treaz sau dacă redevenisem conștient datorită vocii de lângă mine. Am întors capul, amețit, spre cel care vorbea.

Părea să fim tot în hangar. Pe targa alăturată zăcea un tânăr musculos, cu o claie de păr negru, sârmos, și cu trăsături ce trădau un amestec de șiretenie și inteligență pe care nici măcar privirea confuză, rezultat al dozei de endorfină, nu-l putea ascunde. Purta o uniformă Wedge, ca și mine,

care nu era chiar pe măsura lui, cu găuri care nu păreau să corespundă celor din el. Tâmpla stângă, unde ar fi trebuit să fie codul de bare, îi era acoperită, convenabil, de o arsură cauzată de un blaster.

— Cu mine vorbești?

— Da, domnule colonel.

Tânărul se propti într-un cot. Doza care i se administrase trebuie să fi fost mult mai mică decât în cazul meu.

— Se pare că l-am făcut pe Kemp să-și ia tâlpășița...

— Interesant punct de vedere, am răspuns, revăzând în minte cum plutonul 391 cădea secerat în jurul meu. *Unde crezi că se retrage? Ținând cont că asta e planeta lui.*

— Păi, credeam că...

— Să nu crezi, soldat. N-ai citit condițiile de înrolare? Mai bine ține-ți gura și fă economie la vorbe. Curând va trebui să le dai drumul.

— Am înțeles, domnule colonel.

Gâfâia puțin și, după capetele care se întorseseră de pe târgile din apropiere, mi-am dat seama că nu era singurul surprins să audă cum vorbește un ofițer care luptase pentru Carrera. Sanction IV, cum se întâmpla în mai toate războaiele, provocase resentimente profunde.

— Și încă ceva.

— Ascult, domnule colonel.

— Uniforma mea e de locotenent. În trupele Wedge nu există gradul de colonel. Încearcă să nu uiți asta.

Apoi un val de durere insuportabilă se înălță dintr-una din părțile mutilate ale corpului meu, trecu peste barierele pe care endorfina le ridicase în fața creierului și începu să-și țipe, isteric, daunele provocate, celor dispuși să-l asculte. Zâmbetul pe care mi-l lipisem pe față dispăru, la fel cum probabil că dispăruse și orașul, la Evenfall, și brusc m-am limitat la a urla din toți rărunchii.

Când m-am trezit din nou, apa clipocea undeva, mai jos de mine, iar soarele îmi încălzea fața și brațele. Cineva îmi scosese tunică făcută ferfeniță de schije și mă lăsase în maioul Wedge. Am mișcat o mână și mi-am trecut degetele peste o bucată de lemn, netezită de vreme, și ea caldă. Razele soarelui jucau pe sub genele mele.

Nu simțeam nicio durere.

M-am ridicat în capul oaselor, cu o senzație de bine pe care n-o mai avusesem de luni de zile. Stăteam întins pe un debarcader mic, simplu, de vreo zece metri, lângă ceea ce părea a fi un fiord sau un lac. De-o parte și de alta, apa era străjuită de munți rotunjiți, fără creste, iar deasupra se alergau în voie nori albi și pufoși. Puțin mai departe, în lac, o familie de foci se ițea din apă și mă privea serioasă.

Aveam același corp de luptă, afro-caribbean, pe care-l purtasem în ofensiva de la Northern Rim, intact, fără nici un fel de cicatrice.

Mda.

Am auzit pași grei în spatele meu. Am întors capul și, din reflex, am ridicat mâinile într-un simulacru de gardă. La câteva secunde bune după reflex mi-am dat seama că, în lumea reală, nimeni n-ar fi putut veni atât de aproape fără ca sensorul din corpul meu să reacționeze.

— Takeshi Kovacs, zise femeia în uniformă, deasupra mea, pronunțând corect terminația „ci”, de origine slavă, a numelui meu. Bun venit în faza de recuperare.

— Frumos, am spus eu și m-am ridicat în picioare, ignorând mâna întinsă. Sunt tot la spital?

Femeia clătină din cap și își îndepărtă părul arămiu, lung și des, de pe fața ascuțită.

— Corpul tău este încă la terapie intensivă, dar conștiința ta a fost expediată digital la Depozitul Unu Wedge până când îți revii complet din punct de vedere fizic.

Am privit în jur și am întors iarăși fața către soare. Plouă mult în Northern Rim.

— Și unde e Depozitul Unu Wedge? Sau e secret?

— Mă tem că e secret.

— Cum de-am ghicit?

— Faptul că ai lucrat de-atâtea ori cu Protectoratul te-a familiarizat cu...

— Las-o baltă. A fost o întrebare retorică.

Îmi făcusem deja o idee cam unde se afla formatul virtual. Procedura standard într-un război planetar era amplasarea câtorva stații mici, cu albedoul slab, pe orbite eliptice aleatorii, departe, în speranța că nicio navă militară nu va da de ele. Astfel ai șanse mari să nu te găsească nimeni. Spațiul cosmic, cum scrie în toate manualele, este imens.

— Cu ce viteză se desfășoară recuperarea?

— Cu cea din timpul real, răspuse femeia prompt. Deși, dacă vrei, o pot mări.

Chiar mă tenta gândul de a-mi prelungi convalescența scurtă, fără îndoială, la vreo trei sute de ani, dar, dacă tot urma să fiu aruncat din nou în luptă curând, în timpul real, poate că era mai bine să nu-mi pierd antrenamentul. Pe de altă parte, nici nu eram sigur că eșalonul superior mă va lăsa să lăncezesc prea mult. Câteva luni de hoinăreală, de unul singur, prin acest cadru natural mirific nu putea avea decât un efect dezastruos asupra apetitului pentru un măcel la scară planetară.

— Vei sta în casa de acolo, spuse femeia arătând cu degetul. Te rog să anunți dacă dorești vreo modificare.

M-am uitat în direcția indicată, spre o casă cu două nivele, din lemn și sticlă, aflată sub o cornișă ca niște aripi de pescăruș, la marginea plajei lungi, acoperite cu prundiș.

— Pare în regulă, am zis, simțind cum mă cuprind lujerii excitației sexuale. Tu vei fi idealul meu interpersonal?

Femeia clătină din cap.

— Eu sunt un construct utilitar intra-format pentru supravegherea sistemelor Wedge Unu, bazat, din punct de vedere fizic, pe locotenent-colonel Lucia Mataran din Comandamentul Suprem al Protectoratului.

— Cu părul ăsta? Glumești.

— Am libertate de mișcare. Vrei să generez un ideal interpersonal pentru tine?

Ca și oferta unui format de mare viteză, propunerea era tentantă. Dar după șase săptămâni petrecute alături de comandourile Wedge, necruțătoare și sinucigașe, nu voiam decât să rămân singur un timp.

— Mă mai gândesc. Altceva?

— Ai o informare înregistrată de la Isaac Carrera. Vrei s-o vezi în casă?

— Nu. Pune-o aici. Te chem eu dacă am nevoie de ceva.

— Cum dorești.

Constructul înclină din cap și dispăru. Locul îi fu luat de o siluetă masculină, în uniformă neagră a trupelor Wedge. Cu părul negru tuns scurt, înspicat, cu o figură de aristocrat, brăzdată de cute, cu ochii negri și trăsături îmbătrânite de vreme, parcă în același timp blânde și aspre, iar sub uniformă corpul unui ofițer a cărui funcție înaltă nu-l îndepărtase de câmpul de luptă. Isaac Carrera, fost căpitan în Comandamentul pentru Spațiul Cosmic, decorat, și apoi fondator al celei mai de temut trupe de mercenari din Protectorat. Un militar, comandant și tactician exemplar. Și, uneori, când nu avea de ales, un politician competent.

— Salut, locotenent Kovacs. Îmi cer scuze că e doar o înregistrare, dar, după Evenfall, situația nu e deloc roz și n-am avut timp să stabilim o legătură. Potrivit raportului medical, corpul tău va fi reparat în aproximativ zece zile, deci n-avem de ce să apelăm la o bancă de clone. Vreau să revii la Northern Rim cât mai curând posibil. Adevărul e că acolo, cel puțin pe moment, ostilitățile au încetat, deci vreo două săptămâni

ne putem descurca și fără tine. Înregistrarea este însoțită de o actualizare a situației, inclusiv pierderile suferite în cursul ultimei ofensive. Vreau să te uiți peste ea cât ești în sistemul virtual și să-ți pui la treabă celebra intuiție de agent special. Avem mare nevoie de idei noi. Într-un context general, ocuparea teritoriilor Rim va fi unul dintre cele nouă obiective majore a căror îndeplinire poate pune capăt conflictului...

Deja o luasem din loc, părăsisem debarcaderul și acum urcam malul înclinat spre munții din apropiere. Cerul era plin de nori care se învălmășeau, dar nu îndeajuns de întunecat ca să anunțe o furtună dinspre apă. Dacă ajungeam destul de sus, puteam vedea lacul în toată splendoarea lui.

În spatele meu, pe debarcader, vocea lui Carrera era purtată de vânt, rostind cuvintele în pustiu sau poate doar pentru familia de foci, asta dacă focile nu aveau altceva mai bun de făcut decât s-o asculte.